

fører Tilsyn med, at det sker. Derigjennem sørges der for Kirkens Enhed, men det, hvorom der her er Tale, er, hvorvidt den vedkommende Mand, der skal virke paa det enkelte Sted, er istand til at berede Veien for Frugterne baade af Evangeliets Forkyndelse og Sakramenternes Forvaltning, og derom, sige vi, kan i Reglen Ingen dømme saa godt, som selve Menigheden, thi det forudsætter et Kjendskab til de bestemte Forhold og de enkelte Personligheder der paa Stedet, som Ingen kan have saa nøie som selve Menigheden; og hvis den skulde gribe feil, hvad den naturligvis kan gjøre, ligesaa vel som det er bekjendt, at ogsaa Ministeriet kan gribe feil — dette kan jeg saa meget lettere sige, som Minstve selv flere Gange have udtalt, hvor saare uanskeligt det er, i dette Forhold at gribe det Rette — saa kommer det til at gaa ud over Menigheder selv, og Følelsen af, at et Feilgreb rammer den og dens Børn, maasse i en lang Tid, er netop en Følelse, man maa bygge meget paa, thi den vil anspænde Menigheden til at gjøre sin yderste Effort for, at det virkelige kan blive et godt Valg. Derfor er det en Ret, som Menigheden kan og bør have, fordi der ikke er noget andet Sted, hvor den kan ligge tryggere end hos den selv, nemlig at vælge de Mænd, som Regjeringen har prøvet og fundet stikede til at overtage Præsteembeder, den, der passer paa det enkelte Sted. Derimod er det jo ganske vist, at de udvortes Forhold, der hidtil have udviklet sig med de meget forskjellige Embedslønninger, de mange Aar, der gaa hen, inden en Kandidat kan vente Ansættelse osv., er Noget, der maa tages Hensyn til; men det glæder mig af den ærede sidste Tale at have fundet Understøttelse i, at det ikke bør ske paa den Maade, som Mindretallet har villet det i de to første Paragrafer. Jeg skal ikke komme videre ind herpaa, men blot liggeoverfor det ærede Medlem for Fredericia, som sagde, at vi egentlig vilde have alle saadanne Bestemmelser bort, sige, at det ganske vist er vor Mening, at den Slags Bestemmelser, som han har været med at foreslaa, ikke passer længer til den Ordning, vi nu ville indføre med Besættelsen af Præsteembederne. Det maa ordnes saaledes, at en Mand kan blive

siddende i sit Embede og dog, rykke op paa højere Lønning, saa at han ikke for Fordelens Skyld behøver at søge noget andet Embede. Vi bør desuden lægge an paa, at der kan Hayes Embeder, hvor Kandidaterne, naar de uden egen Skyld skulde blive tilfidsatte af Menighederne, kunne faa en Ansættelse, der kan være billig i Forhold til deres Alder. Det er Hensyn, der bør tages fra Regjeringens Side, og det kan den virke for ad andre Veie end de her anviste, som i Virkeligheden ikke længer passe. Men jeg indrømmer, at det i en Overgangstid kan være rigtig, selv i en saadan Lov som den nuværende, at tage Hensyn dertil, og det er jo ogsaa derfor, vi have foreslaaet, at Ministeren skal have Ret til at henlægge indtil $\frac{1}{3}$. Jeg tror, at det, som Forholdene have udviklet sig, vil vise sig fuldkommen tilstrækkeligt i Forbindelse med de alt omtalte Midler, for at alle de Hensyn, som ere berettigede, kunne blive tagne. Det er naturligvis en Skjønssag og Noget, der ikke kan blive et Hovedpunkt, om man tager lidt flere eller lidt færre. Først Erfaringen kan jo afgjøre, hvem der har Ret. Naar dernæst den ærede Minister var meget misfornøiet med, at vi vilde, at der ialfald skulde undes Menigheden 9 Ansøgninger, og bemærkede, at det gaar meget videre end ellers, da man dog kun krævede 3, saa maa jeg minde om, at det netop har været en Hovedindvending imod de Forslag, jeg oftere har været med at stille, at der fra Regjeringens Side kun skulde stilles 3 Kandidater. Det er blevet indvendt, at det var for lidt at vælge imellem, og denne Indvending er ikke blot kommen fra den Side, hvor man vil en større Frihed, men ogsaa fra Andre. Den ærede Minister vil selv erindre fra Kirkekommissionen, at det var Grunden til, at flere af dem, der ellers ønskede et saadant Forslag, stikede sig derfra og sluttede sig til Flertallets Forslag, at det gav Menighederne for lidt, at det navnlig ikke gik vidt nok i Henseende til Kandidaternes Antal. Selv Sjællands Biskop udtalte, at han lagde ikke Bægt paa, om der kom en eller et Par Kandidater flere, end der var foreslaaet. Det har saaledes oftere været paa Tale, at det var ønskeligt, at Menighederne havde et